

Теория на изкуството, където учат най-малко студенти

различни начини на преподаване, които допадат на някои студенти, на други - не. И в двата случая материала го четеш и подготвяш у вас“, отбелязва Ангжи Чепилев. „Харесваме ми, че учим в университетски болници, в които ни показват интересни случаи и имаме пряк досег до пациентите“, споделя Кристина.

Тя разказва, че по време на стажовете усеща истинската страст от медицината и осъзнава, че това е нейното призвание. В самия процес на обучение по медицина практиката трябва да има централно място, но на Ангжи не му се струва достатъчно. „Групите за изучаване и върху които се провеждат упражненията по анатомия са малко“, дава пример той.

И Кристина Маркова, и Ангжи Чепилев се замислят за реализация навън. „Останала съм с толкова впечатление и от повечето ми колеги - всички посещават курсове по немски или френски, търсят обменни програми. Бих искала да остана тук, но единственото, което би ме задържало, са семейството и приятелите ми, за момента не виждам никаква перспектива в областта на сферата, в която искам да работя“, обяснява Кристина Маркова. ●

**имената са сменени*

Александра Мицева,
*дипломант в специалност
„Изкуствознание и арт
мениджмънт“ в
Нов български университет*

Дипломантът по изкуствознание и арт мениджмънт в Нов български университет Александра Мицева е една от около 75-ата души, избрали да учат теория на изкуството в България. „Щом сме 75 човека, значи се знаем“, казва през смях тя и се съгласява, че фактът, че са малко хора, помага за близки отношения между преподаватели и студенти.

Александра първоначално започва да учи интериорен дизайн, отново в същия университет. Но в средата на втори курс решава да се прехвърли в специалността изкуствознание, което е било и второто ѝ желание още при кандидатстването. „Не получавах това, което очаквах, в интериорния дизайн.

Пък и във всички специалности, свързани с изкуството, поне един семестър се учат общи познания за история на изкуството. Стана ми интересно и реших, че ще се чувствам по-добре“, обяснява тя.

И смята, че не е сзрешила с новата специалност, където попада на всеотдайни и „широко скроени“ преподаватели. „Има връзка между преподаватели и студенти. Дори да сме трима на лекция, няма значение - те преподават сякаш сме 50 души в аула“, усмихва се Александра. Друг голям плюс е, че и студентите, и преподавателите често организират пътуващи семинари, особено по празници - както в България, така и в чужбина. Веднъж студентите решават да посетят Рим и се самоорганизируют, а преподавателят им Владимир Димитров предлага да дойде с тях и да им разказва. Така те се запознават с изкуството отблизо и наистина успяват да вникнат в материята. „Дори студенти от други специалности в НБУ посещават пътуващите семинари“, казва Александра.

Студентите по изкуствознание имат и какво да правят като извънкласни занимания. Александра е стажувала в галерия „УниАрт“ към университета, където куратор е Васил Марков. Впослед- ➤

Педагогика, където заплатите са ниски, но интересът се увеличава

ствие тя води там и занимания в т.нар. детски университет, който предлага занятия за деца между 5 и 14 години в сферата на изкуството. Така Александра съчетава две неща, които са ѝ приятни - образование и изкуство. Тя отбелязва, че е доволна от образованието си по изкуствознание в НБУ, като допълва, че в нейната специалност често се местят дори студенти от Художествена академия.

Що се отнася до реализацията, Александра смята, че има възможности, но със сигурност не е избрала лесен път. „Малко се инвестира в култура у нас“, заключава тя, но иска да е част от промяната. С такво образование Александра и състудентите ѝ могат да работят като куратори, галеристи, изследователи. Лично за нея изследването на изкуството и публикуването на трудове е най-привлекателният път. Това може да прави например в Института по изследване на изкуствата в БАН, но признава, че със сигурност няма да е лесно. Дипломантката иска и да направи нещо „свое“: арт помещение например, за да може изкуството да стига до широк кръг публика. „Все пак да не си останем 75 човека с такива интереси завинаги“, усмихва се тя. ●

Лиана Шова,
четвърти курс предучилищна педагогика с чужд език в Софийския университет и учителка в детска градина

Миналата година резултатите от рейтинга на висшите училища донесоха една голяма изненада - правото беше изместено от педагогиката като трето най-желано от студентите направление. През 2016 г. тенденцията се запазва и броят на учещите за учители се увеличава. Възможно обяснение за по-големия интерес към специалността е, че държавата най-после осъзна огромния проблем със застаряването на учителската професия и направи педагогиката приоритетна за страната. Въпреки това обаче перспективите пред младите учители продължават да не са розови - началните възнаграждения са обидно ниски, пътят за кариерно израстване - дълъг, а бюрокрацията и

остарелите навици в българските детски градини и училища могат да отблъснат и най-ентузиазираните преподаватели.

За голяма част от тях преподаването все пак е кауза. „Още от малка ми харесва да се занимавам с деца и получавах странно удовлетворение, когато научат нещо от мен“, разказва Лиана Шова причините, поради които избира специалността педагогика. В момента тя работи в детска градина и е в четвъртата си година в предучилищна педагогика с чужд език в Софийския университет. Казва, че очакванията ѝ за специалността са били доста неясни, но в голямата си част са се препокрили с това, което открива в университета. „Но също така доста неща не съществуваха в представите ми за университет, като например лошото отношение на администрацията към студентите и безхаберие то на някои от преподавателите“, допълва Лиана.

В педагогиката връзката с практиката почти липсва и младите учители излизат от университета много неподготвени за реалността в училище. Лиана разказва, че много неща от теорията по време на следването не са имали общо с практиката, както и обратното. „Научих много повече за една годи-